

A poloska.

Rimes próza.

Makámát írni — mint Abu-Mohammed Kaxim Ben-Alli Ben-Mohammed Ben-Othman Hariri — nem tréfa dolog; — annyi, mint: repülni gyalog, — s ki egyszer ebbe fog — nagy vesztelem érheti: — Ávi orrát is beösrheti. — Mindazonáltal én megkértem, — útközbenek bukni is érdem; — aztán meg nem tlabad.e, kérdem — prókát verben írni — már így ni! — mikor annyi verset írnak prózában — a két nemes magyar harában, — de kívánt mvs. tanában!

Nó tehát a csomax vagy poloska — legyen betesedésem poroka, — a tárgy legalább nem ois, — ka; — pedig ez is lesz valamit nálunk — hwt annyi az ütött kopott — nem mondom, lopott — hogy csupa szibvásárban járunk. — Aztán hisz tárgyam elég klasszikai: — szünyög, csomax, egymásnak vei-rokonái; — s ha Virgil az st., sőt megénekelte, — Poloska, jövel te!

Van egy, ki millió — az ő neve légio; — ere, — de illeg szöke faj, — mint a vaj; — de ha más ég alatt meghonosult, — mások véren megpótróho, — sul: — barndra fajul akkoron — mint a csöp, — pentest... korom. — Világosság élő magkajja — Kánt is megmondhatja; — de szereti a csöteséges — philantrop exelljai végett. — Kül, — sejt a mi nézi, — rajta ugyan keves a vitéki, — arca penezéren úriás, — tormete sem igen daltás — háza pedig kifete görbe — karcuságra átmegyen a körbe, — noha páncsellal is bír — mint egy kúraxir, — evvel azonban nem mellett fedexi, — hátat vedelmexi. — Van továbbá neki jó fegyvere, — csipni pisni ugyan tud vele, — hanem a mivel ellenséget üt, — nem annyira fegy, — ver, mint a... büx. — Egyik erénye a háziasság, — nincs veriben a zajos vigasság, — nem zavar egy könyven rendet, — nem töi coendet; — terméke

*) Kánt a poloskák napvondásai a világosság befolyásának lu. — kardviték; ezért haláljóság elvárásúkkal napjal sötétem sugere. — Gümögítai. (Heine.)

birkái bekés, — türelommal ékes, — oly józan, oly
éber — mint egy héber. — Eji magányban, rejtve
működik — tőről cicalet őtig, — felaldozza szén,
de nyugalmát, — nem is üet semmi larmát, — vir,
rarityja az emberiség almát. — Napral aronban
visszavonul, — (gondolom: ir, tanul,) — ön lelkibe
mélyed, — keresi a rejtve levő mélyet — mint egy
philosoph. Ah — nincs kereset, s kőfa, — nincs agy,
nyiladék — vagy falhasadék — oly mélyen magas,
sán — hova ő be ne hasson, — mit jól ne ku,
tasson. — Különösen terexik neki — minden a
mi régi, — vagyv ahox privát gustusa, — ő
annak frületett antiquariusa. — Gyönyör ködik
a művelésben, — festett próbában, kép keresben, —
nagy hajlamot érte rája, — van saját mű is,
kolája, — s ha eljön az est — ő maga is fest, —
Hát még minő kedélyes! — kívánt mikor éhes,
szárnyával arerod gyöngén legyezi — mialatt
véred veszi. — Sohasem ereszkedik nyilt csatú,
ba, — ha kergered gyors neki a lába, — elűnik
egy perex alatt — mint villám s gondolat; — de
legott visszatér, — noha engedelmet se kér, — gal,
letrödba ragad, — s „eszi a nyakad!” — Ártan
megint ill'a — berek! mint az ügyes guerilla,
megtapul az egész kamarilla. — Tulzserényiség neki
nem kenyere, — nem várja hogy kijak szepen: gyere!
— hova egyszer vendégnül beférkezik, — onnan ugyan
szöriz többé ki nem teszik. — Egyébiránt nagyvá,
roszon frületett, — tenéri a nomád életet; — paplan
alatt jobb szerez hálni — mint rusticálni. — Hará,
ja művelé Europa, — szeselmes a civilizációba; —
s míg honn marad a tábor töörse, — mindig élébb
nyomul előörse — száiraron úgy, mint vízen át; —
neki találtak fel a gőzmasinát: — nyugat felől
keletre vándorol, — béke'sen hódít, még nem is porol.
— Mint polgar: cosmopolita, — ő nem mondja: „si
est vita — non est ita”; — hanem megindul ap,
raja, vére — harát keresni ott „ubi bene”. —
Bú nélkül hagyja el az övi lakot, — és mint ma,
dár ha elejt egy fűmagot, — disan tenyész föl a
meddő kopát: — esimarból is elég egy pár. —
Kiválóan ügyes telepedő: — ha egyszer ráülhet

övé

öce' a lepedő, — lepedővel az ege'sz nyirolyja, — az,,
 tán a ház legkisebb zugolya; — pár nap mulva
 heurseg a gyarmatos, — ha nem terfrik, pusztul,,
 jon a lakos! — Nincs korlátotva bizonyos geogr.
 fokig, — minden klímát azonnal megszerkik, —
 s ne félj hogy elszökik! — nem háborgatja ily
 könnyelműség, — jelleme a ragaszkodó hűség. —
 Bár mely idegen elembe' — teszi magát otthonos
 kényelembe, — ösi szokását el nem hagyja, — ve'
 rit soha meg nem tagadja, — nem alkalmozza
 senkire magát: — a ki vele van, tőrje a fka,,
 gát! — Legöröme'stebb utfélen tanyáz — hol fo,,
 gadó' van, vagy más efféle ház, — és, mint járn,,
 bor apáink régen — kapva kaptak az új vendé,,
 gen: — mindenki iránt megelőző — vele bétel,,
 ni se' győző. — Így terjedtet dicső faját, —
 viszi a civilizatio ká'sztaját — örszemét elő,,
 re kitolva, — hátrál előtte barbárság, bolha,
 ez kénytelen el-oblábóni: — „veseres migrate
 coloni!” — s megújul a világ, ez az őcska; —
 no tehát: for ever, poloska!.....

Thazel.

» Kérdjétek a kalyibától: nem lappang-e ott egy bölcs,
 kit a nagyok pisvarától magához vont az erkölcs.“
 Az megmondja: ott mély a víz, hol nem látni fenekét;
 A diónak külső heja zöld ugyan, de nem gyümölcs.
 A bolondot, ha bolondoz, nevesi a sokaság;
 De ha okos nincs stavában, időt vele se ne tölts.
 Komorúnak lenni mindig nem tanácsos: te, midőn
 Stremét sorrod örszehűzta, vidám képet akkur öles.

(1858.)

de a lábát vízbe nyugátheti, —

Horatiusból.

Ulla si juris....

Megszegess sőt esküvéseid
Egyszer ártott volna csak;
Egy fogad tess volna barmább,
Egy kisujjod körme vak:

Elhinném; de valahány új
Galfadással terheled:
Tündöklöbben támad, ifjak
Köz bajára, szép fejed.

Még javadsz nál, hamisan
Kívni holt szülőd porát,
Az örök isent, s az éjnek
Néma csillag-táborát!

Maga Vénus már kacagja,
A nymphák is együgyűn;
Kacag Amor, fenve lángzó
Nyilat néres köfűsűn.

Minden ifju néked serdül,
Néked nő új szolgahad;
És a régi — szidja jármód,
S fenyegetve — ott marad.

Felti anya kis legényét,
Felti töled fukar ösz,
S fejtet új ara stegény, hogy
Baj-körödben elidőz.

MTAK 6/1939.

K 511/20.